

CUNOAȘTEREA DE SINE

Până a-ți înțelege propria-ți ființă trebuie să te înarmezi cu multă răbdare.

„Sufletul meu ... Iată ceea ce mă tulbură. Nu-l pot aduce la lumină. Aș vrea să-mi găsesc sufletul [...] Să-l măsoar, să-l cântăresc și să-l prețuiesc în valori [...] Pentru că sunt zile când voința mi-e sigură și mintea limpede. Atunci lucrez cu sânge [...]” mărturisește scriitorul Mircea Eliade în *Romanul adolescentului miop*.

Pașii spre descoperirea identității personale sunt cei mai grei. Eul tău personal este același, fie că ieri „Era o vreme când căutam în iarbă / trifoiul cu patru foi.” (*Era o vreme*, Simona Popescu), fie că astăzi, după ce odinioară „De-a baba oarba ne jucam acum / Sosește dragostea la ochi legată.” (*Sfârșitul copilăriei*, Iliana Mălăncioiu) Este mai greu să percepi că ești același. După cum îți era jocul, așa îți este și ființa. Între timp înțelepciunea își picură miera și idealul îți stă în față cu ochi de vultur dar făptura ta a rămas aceeași.

Aș putea asemăna trupul și sufletul literaturii. Trupul e acel real care împreună cu imaginarul, ficțiunea conturează sinele. „Nu se coboară, de pildă Făt Frumos în *cealaltă lume*, pentru a-și măsura puterile cu zmeii?” (Ștefan Augustin Doinaș, *Intersecția*) Dacă nu te cobori în tine însuți nu-ți descoperi visul ce stă să izvorască. „Sufletul înseamnă vocea intereselor trupului.” (George Santayana) Dacă trupul iubește dansul, sufletul îi învață arta. „Realitatea și irealitatea coexistă paralel.” (Ana Blandiana, *Pe pământ și în aer*) Trupul te ține legat de pământ dar sufletul te înalță spre cer.

Scriitorul Mircea Eliade încearcă în *Romanul adolescentului miop* să-și ducă sufletul spre lumină pentru a-i cunoaște toate fețele înfățișate prin verbele la modul conjunctiv *să măsoar, să cântăresc, să prețuiesc*. Un prim pas în descoperirea identității personale este dorința „Aș vrea să știu cine sunt și nu știu.” (Mircea Eliade, *Romanul adolescentului miop*) După ce dorești a-ți măsura, a-ți cântări și a-ți prețui sufletul trebuie să ai voință neștrămutată. După voință urmează munca. „Atunci lucrez cu sânge.” (Mircea Eliade, *Romanul adolescentului miop*) Fără muncă nu poți ajunge la desăvârșire. Prin muncă reușești să-ți descoperi trăirile interioare. Odată ce ți-ai descoperit chemarea, chiar dacă cazi, ști să te ridici. Sinele descoperit suportă înfrângerea și reușește s-o ia de la capăt cu răbdare. „Dacă m-aș cunoaște ... Atunci aș fi atât de sigur de mine însumi și de viață ... Aș spune: așa mi-e sufletul și așa vreau eu. [...]” (Mircea Eliade, *Romanul adolescentului miop*)

Pentru a reuși să îți cunoști eul interior trebuie să privești în tine însuți (însăși) „Mă privesc. Privesc în mine” (Mircea Eliade, *Romanul adolescentului miop*)

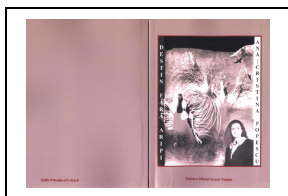
Din momentul în care privești în tine începe adevărata luptă cu viața. „M-a prins în ghearele lui calde / Un fluture crepuscular / Alături mie, copilandre / Torc miera lumii din mărar.” (Emil Brumaru, *Mierea lumii*) Devenirea eului este calea cea mai frumoasă și mai înțeleaptă, e acea miera a lumii toarsă din mărar.

Adesea pentru a putea ajunge la propria-ți formă trebuie să te descoperi pe tine prin ceva aidoma ție, printr-un model „Shakespeare! Adesea te gândesc cu jale, / prieten blând al sufletului meu; [...] Căci tot ce simți, de este rău sau bine, / Destul că simt - tot ție-ți mulțumesc.” (Mihai Eminescu, *Cărțile*)

Drumul sinelui este o pădure deasă, atât de deasă, că uneori ai senzația că te înăbuși. Nu ai cum să te rătăcești în pădurea vieții tale dar poți oboși. Atunci te așezi între arbori și te lenevești și timpul trece iar visul tău staționează. Când nu ești obosit se întâmplă să te frământă ideea că toată pădurea vieții tale este ceva banal, că niciodată nu poate cânta la fel de armonios ca pădurea model ce te-a inspirat spre desăvârșire, ți-a arătat adevărata față a sinelui tău. Aceste complexe, frustrări sunt cât se poate de firești în descoperirea identității personale. Cel mai bun critic al tău devi tu însuși, trebuie doar să ai voință. Odată ce îți descoperi adevăratul foc lăuntric, el nu te va mai lăsa o clipă în pace. Îți va cere să lupți, să te înțelepțești și să trăiești. „Sufletul e ceea ce spada nu poate răni, focul nu poate mistui, apele nu pot eroda, vântul nu poate risipi.” (Mahabharata)

Eu m-am descoperit pe mine însămi prin cuvânt iar cuvântul a devenit carte.

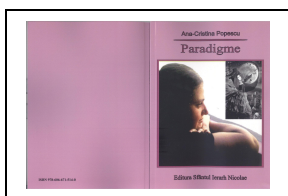
Anul acesta am publicat patru titluri de carte la Editura Sfântul Ierarh Nicolae din Brăila.

O să încep prezentarea pe scurt a celor patru titluri de carte cu volumul de poezie *Destin fără aripi*. Am ales să încep cu acest volum de versuri, deoarece poezia a fost primul pas spre descoperirea primăverii din mine însămi. Am descoperit acea primăvară magică încă din anii de gimnaziu și am ajuns să cred că fără ea, fără poezie, frumusețea vieții ar fi o umbră efemeră. Titlul volumului înfățișează acea încercare a mea de a-mi găsi

aripile și a învăța să zbor. Poeziile din acest volum pornesc toate de la același mesaj, descoperirea sinelui pentru a putea zbura spre absolut. „Sunt cer și pământ; / Aripă de înger pierdute-n destin, “ (*Dor de aripă*) Cerul e acea energie ce te înalță, e spiritualul din tine însuși (însăși) care te îndeamnă să îți cauți aripile pierdute și să te detașezi de tot ceea ce este trecător. Pământul este acea povară care apasă pe umerii fiecăruia și-l ține departe de aripă și de absolut.

„Am mers prin văi / și am văzut durere, și-am încuiat-o în cuvânt, / și a luat foc în suflet și în gând; / și Doamne, cât de multe mere! / mi-e frică, aș fugi de ele ...“ (*Pe aripă de vers*) Fructul oprit din Paradis a adus atâta durere și aripă frântă iar toată această durere când găsește focul viu al sufletului se poate transforma în cuvânt și pe urmă în vers. Cuvântul este metamorfoza durerii și a bucuriei, este aripa de înger mult căutată prin *Labirintul nisipului* „S-a scurs un șarpe de lumină, / [...] / Sunt în deșert, / Pe-o piatră-o urmă de lăcustă .../ Și tot nisip / [...] / Azi am ajuns la oază. Cuvântul, metamorfoza sufletului mi-a arătat oaza de verdeață de unde mi-am cules aripile regăsindu-mă pe mine însămi. „Mugurii sufletului / au ascultat cântecul / flori de primăvară / și-au devenit îngeri / ce își sorbeau nectarul / din roua zăpezii.“ (Metamorfoză).

Al doilea titlu de carte este *Paradigme*. Volumul cuprinde șase piese de teatru. Prin teatru omul își poate descoperi albastrul din sine însuși, drumul spre absolut. „Riana: (citând) „Privește-ți mâinile și bucură-te, căci ele sunt absurde, / [...] / Ceea ce nu e fără de Timp este, ca amintirea / [...] / Eu mor cu fiecare lucru pe care îl ating / [...] / [...] / [...] / O, prietene, cum este albastrul tău ?...“ (*Enghidu*, Nichita Stănescu.) / Relu: Care este albastrul

tău Riana? / Riana: Albastrul meu este asemenea unui apus de soare. Văzduhul a sângerat despărțindu-se de povara griului și câteva păsări frământau fața dublă a imaginii încercând parcă să-și înfigă colțul aripilor în iluzia soarelui ce a încetat să-și mai plângă focul. Dar albastrul tău care este? / Relu: Albastrul meu este oglinda apelor line, seninul cerului e lumina speranței. / Riana: E un albastru prea deschis. / Relu: Așa-l percep ochii mei. / Riana: Eu m-am ofilit cu fiecare clipă, „cu fiecare lucru pe care“ l-am atins. / Relu: Pentru că nu ai învățat să fii „ca amintirea“. / Riana: Nu mi-am mai privit demult absurditatea mâinilor uitând să mă bucur de ele. Am acceptat să mor treptat. / Relu: De ce? Nu putea să te oblige nimene să faci acest lucru ... / Riana: Am renunțat să mai scriu. Scrisul a fost viața mea. [...] / Relu: Scrie! ... Lasă acea parte din tine care ai ascuns-o ani de zile să ardă ... [...] / Riana: [...] Unde-i primăvara de altă dată? ... / Relu: [...] Caut-o în tine! Când vei descoperi primăvara din tine o să înverzești!“ (*Coadă de rândunică*).

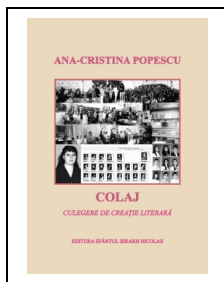
Dorian, unul din personajele piesei de teatru *Mesagerul* își descoperă acel albastru al ființei sale prin glasul clopotelor. Toate momentele vieții sale au fost acompaniate de clopote. Clopotele s-au dovedit mesagerul vieții lui. „- Mii de clopote! Toată viața mi-a fost marcată de sunetul clopotelor. Totul a început într-o zi mohorâtă de toamnă. Eu mă întorceam de la grădiniță și clopotele bisericii au început să sune. Au sunat o dată lung, s-au oprit o clipă și au început să sune a doua oară, pe urmă a treia oară, mai pe urmă a patra oară, apoi au amuțit. Am auzit o bătrânică spunând că așa trag clopotele când moare un bărbat. Am priceput. A murit cineva.“

Afin, un personaj al piesei de teatru *Printre picături* și-a descoperit albastrul, motivul pentru care viața era cu adevărat frumoasă printre picături „S-a reîntors picătura de fericire ce am crezut-o pierdută.“

Volumul *Rătăcirii* este al treilea titlu de carte publicat în acest an. Volumul de proză *Rătăcirii* este un roman care a avut ca scop să surprindă zbulcuium interior al personajului principal feminin Edwina Ștefănescu, de la naștere și până la moarte. Acest zbulcuium interior s-a datorat unei iubiri care a devenit pentru ea absolutul. „O picătură de ceară a scrijelit ființa

Edwinei într-o dimineață răcoroasă de toamnă. A căzut ca o frunză îngălbenită de vreme la ea în suflet.“

Al patrulea titlu de carte, *Colaj* pe care l-am lăsat intenționat la urmă este o culegere de creație literară. Punctul de plecare al *Culegerii de creație literară Colaj* a fost anterioara *Culegerea de creație literară Îndrăgostiți de poezie* apărută în 2009. *Culegerea de creație literară Îndrăgostiți de poezie* s-a dovedit benefică în viața elevilor prin faptul că eleve precum Preda Gabriela Dagmar, Haba Betarice etc. au reușit să descopere în ele însele acea latură sensibilă, frumusețea artei cuvântului și au continuat să scrie. Se poate observa lucrul acesta și pe blogul Gabrielei. Ambele eleve pregătesc un volum personal de versuri și proza pentru publicație. Așadar principalul obiectiv al *Culegerii de creație literară Colaj* a fost stimularea creativității elevilor, descoperirea sinelui, a talentului prin arta cuvântului. Alte obiective ale volumului *Colaj* au fost importanța lecturii în viața fiecărui om, inclusiv al elevilor; fixarea cunoștințelor de limba și literatura română prin teorie, fișe de lucru și teste; cunoașterea scriitorilor români și a operelor lor, importanța obiceiurilor și tradițiilor specifice unei zone. În Capitolele VIII - XII (paginile 99-245) ale culegerii menționate sunt publicate creații ale elevilor. Printre creștile elevilor poate să fie lecturat și eseul elevei Andreea Buzuriu *Drumul către mine însămi* care a fost premiat anul acesta cu *Mențiune* la Festivalul Național de Creație și Interpretare „Ana Blandiana“ de la Brăila. Acest eseu a fost publicat și în Antologia *Festivalului*.

Toate cele patru titluri de carte apărute anul acesta pot să fie lecturate și pe <http://blogul.elzumina.ro>.

Cartea este drumul către tine însuși. Însăși viața omului este o carte. Eu prin carte, prin arta cuvântului, m-am descoperit pe mine însămi. Doar cartea păstrează în ea tainele cele mai adânci ale omenirii și nu este supusă deșertăciunii.

prof. Ana-Cristina Popescu